

Čy-li spěwał,
Pitnje dželať,
Stromja cze
Čsmójbnj statof,
A twój šwjatof
Čradny je.

Ča staw spróznj
Napoť móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čzeršnosć da.

Nječ ty spěwałš,
Čswěrnje dželaťš
Wšědne dnj;
Džeň pať šwjatj,
Dušči datj,
Wotpocžj ty.

Č njebješ mana
Nječ čji šmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Njž Bóh poda,
Wotšerw cze!

F.

Šerhiske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Čsmolerjez knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedpłatu 40 np. dostać.

5. njedžela po šwj. Trojizj.

Jap. št. 5, 34.—42.

Wyšoka rada je šo šašo šhromadžita wuradžecz, šhto bychu čzynili pšecziwo roščazej zyrkwi a pšede wšchěm pšecziwo japoschtolam, kotřiz ewangelij pšchipowjedachu. Duž wišmawučeny Gamaliel, mudry muž, wustupi a radu, kotraž ma dobru myšl, da: „Je-li rada abo štuff wot čłowjekow, dha budže šahincz; jeli pať wot Boha, njebudžecze wy to móž škašncz.“ Wudrosć a bohabojnosć ležitej w radze — a tola je hubjena rada, dokelž čłowjek w duchownych wězach š měrom pšchiladowacz nješmě, ale dyrbi šo rošbudžicz.

Gamalielowa rada:

1. mudra rada;
2. ale tola hubjena rada.

Ča rada, šo čłowški štuff šahinje, je wěrna. Čo čžitamy w knihach biblije: „Wšitko čželo je jako trawa.“ Čo čžitamy w knihach štwórby, kotraž je wobras wšcheho čłowškeho rošwimanja a hinjenja, to čžitamy w knihach šwětnjeje historije a Gamaliel poda šam dwaj pšchiladaj š njeje — wo Čhudašu a Judaschu, wo tymaj dwěmaj šběžkarjomaj, kotřymajž je lud pšchwišal a wonaj štaj kónz wšaloj, dokelž běše jeju štuff čłowški štuff. Šdže štaj wštaloj Ninive a Babylon? Šak je se šwětnej mudrosćju, kotraž wulke wučžby jako wěrnosć pšchipowjeda? Dženka tajki šwětnj mudry šwoju mudrosć do šwěta trubi, ludžo jemu pšchipadnu, jutšje pšchindže drubi a na-

wopacžne dopofaja. „Jeli rada wot čłowjekow, dha budže šahincz!“ Kunje tak prawje: „jeli wot Boha, njebudžecze wy to móž škašncz.“ Šhto je šo wšhitto šapocžalo, šchesczijanštu zyrkej šanicžicz! Wyšoka rada, romšy šhěžorojo, njewěra šu pšecziwo nje štanli, ale wona ma tola to šlubjenje, šo hěške wrota ju njebudža móž pšchemóz. Dokelž je wona wot Boha, budže wona wobštać. Šajki to trošcht wošebje w našchim čžaku, hđžež šo njepšecželjo pšecziwo zyrkwi šbėhaja. Gamalielowa rada našej zyrkwi płaczi.

2. A tola je tale rada po šwojich ščžehwłach ša teho, kotřž šo po nje šložuje wopacžna, a jebaza. Wón praji: „Šedžbujče na tych čłowjekow, šhto byšcže mēli čžinicž.“ „Daječe wołoj tym ludžom a pušcžcže jich!“ Čo rēka: čžakajče! Čo je wopacžna rada, ale tak jich dženkš hšcže wjele tyšaz myšli w šchesczijanštwje. Čo rēka, wutrobu dželicž a mješ šwětom a tym šnjesom tam a jow šhablacž. Ale š čžemu to wjedže: „Woni šawołachu japoschtolow, šchwitachu jich a šakafachu jim, šo bychu njerēcželi w mjenje Ješukowym a pušcžichu jich.“

Woni šo njechadža rošbudžicz a tola šakafaja japoschtolam rēcžecz. Woni njechadža pšecziwo Bohu wojowacz a tola šchwitaja japoschtolow. Čak lohko njerošbudženosć do njepšecželštwja wjedže. We wězach wěry njepšmēšch pšchiladowacz; pšchetož žiwjenje žane džiwadło njeje. Čo wučzi naš Gamaliel. Wón njeje daloko wot Božeho kraleštwja, ale dokelž čžyšche čžakacz, wón nuz njepšchindže. Duž wšmijmy šebi š wutrobje tu wučžbu: njž čžakacz, ale šo rošbudžicz. Čo by wopaf bylo, hdy

Njenje ptaczki jaspewachu,
Bohu czescz a khwalbu dachu.

Puczowach khroble a pschiindzech preni dzen hacz do Jutroboha, hdzez pschenozowach. Tez pibach halke tudy preni list lubet Silzi. Szamo w nozy njenamafach mera; dzierzach wojnje nastupne predowanie. Nasajtra jedzech dale a pschiindzech do hojczenza, hdzez go wo wullich bitwach nascheho krala i Napoleonom reczesche. W Thuringflich horach a lebach — powjedachu — leza wischudze czela Franzowsow. „Kaf i Napoleonom steji?“ wopraschach go speshnje. „Morowy!“ — „A marschalannes?“ — „Morowy!“ — „A Dovoust?“ — „Morowy!“ — „A Mey?“ — „Morowy!“ — „Wicho morwe! Duż njemozach go idzeczec, wuczezech swoje klawjaze iwemy a chench je t czesczi klawnyh krajanow wischtkim czitacz. To pschikhili go schedzizw, sady mje bedzazy, te mni a sashepta: „Ach, hdy by Boh chynl, so by temu wschemu tak bylo; tola ja wem, i wstosezu wem, Napoleon je dobyl, nasch kral je sbity a nasche wojsto je saniczeno!“

To saskychawofski strozich go a sabnych swoje tyrtaeiste iwemy. Wulke njesboze — a ja do Lipska? Kaf lohzy mozesche Napoleon se swojim wojstom pryedy w Barlinje bycz, hacz ja w Lipsku, a kaf mje a moju Silzu dzelicz. — Ale wschaf go tola hewaf wschitzn sradowachu a wyslachu. Zadyn dzwo, so tez go ja borsy sako smerowach. So bych sterje wstwu powjescz shonil, puczowach dale, setkach na drohy czrijodki wojakow, kotrjz po sdaczu wot wojsta pschiindzechu a do Barlina khwatachu. W jenej wby beshce go wulka czrijoda ludu jeschl; we wulkej khezzi wuhladach pschi wofnach bramhorskich wojakow, husarow; konje stejachu psched khazu.

„Schto noweho?“ wopraschach go se swojim wosom iastawofski. „Ach, moj Bozo“, sawola stara maczerta, „kral je wsho pschehral, je sbity, Franzowsowo so hižo na pucz do Barlina; so ja hodzinu jow!“ Szwo rosumi, njewerjach jara tej sradnej powjescz; tola dofelz chynch wstosecz wjedzech, iastupich do tamneho hojczenza. Wos a konja wostajich na dworje wofkach. Wschitke stwy beshu pschepielnjene i wojakami: pijachu, jedzachu, powjedachu, kaktrowachu. Zadyn njebé wjeschely. Wschitzn reczachu wo krawnej a njesbozownej bitwje, wo bliskim njepshczelju. Sa njewjedzjach, schto czinicz. Szndzech go stoncznje sa blido, kupich kebi tez karanczł hubjeneho piva, so bych i wojakami go rozmolwjal wo bitwje a dobyczu. So khwilzy pak hižo wjetfchi džel i nich wotendze; borsy kshschach, so dale jechaju. Sa tez stwu wopushczach a wuhladach — o strach! — so moj „Laudauer“ i wulkim khwatkow brjedza mjes tyimi jednymi jedze. „Wy scze go pschehladali, to je moj wos“, wofach — tola podarmo. Wofomik — a niczo wjazn wot mojeje drozki njewidzach. „Smerrucze go“, prajesche stoncznje muzil te mni pschistupiwofski, „ranjenu wyschf, kotrehoz so do wascheho wofa pozozili, pscheczele wam i wstoseczu dzenba hichcche konja a wos nasad.“ — „Schto be ton wojak?“ wopraschach go; nichto njewjedzesche wotmolwicz. „A hdze jedzesche i mojim wosom?“ Nichto njewjedzesche. Běžach po drohy, po kotrejz beshu wozny wotjehali; tola ani wofa ani konja wjazn njewohladach. Dzen saidze, a borsy kwitafche nowo ranje, ranje 19. winowza. D sradny to dzen sa mije, wot kotrehoz besh telko sboza go nadzal. Zadach, proschach wo wos; nichto mi njepozechi. Schto dyrbych w tajkej nuch sapoczecz? Wodach go stoncznje sradny do njesboza a dzech pschi dale do Lipska; myslach, so budze knjes hrabia mi miloschiznje pomhacz. Worsy jaspewach kebi khersluchf a nozktowach wjeschely do predka. Gusto setkowach wojakow a wjele wosow, na kotrychz franjenych wjesechu. Runje nimo wjetfcheje czrijodny dzech, jako mje nechto i mjenom sawola. Wychf, po sdaczu wjednik zyleho polka, pschistupi te mni. Nektu halke jecho seinach. Beshce to mjenujzj lieutenant, kotryz be nehdy w naschej wby na knjezim dworje dolhi czaf pschehnwaf. Zortnje jecho rad „Rhorlu Wulkeho“ mjenowach, dofelz go i tym khwalesche, so je tamny mozny khemor i wstoseczu jecho wotz a so w nim hichcche jecho duch knjezi.

„Wdze dha wy tola chzechze, knjes magister?“ woprascha go mje. „Chzu dzenba hichcche do Lipska.“ — „To njeje wjazn mozno.“ — „Ale ja tam dyrbyu — dyrbyu tam hichcche dzenba.“ — „Mojedla, jeli chzechze njepshczelste bajonnety jesnacz. Wjele sboza na pucz!“ Jako to prajesche, jechaschta runje dwaj hulana nimo naf wofajo: „Franzowsowo so pola Torgawu Kobjo pschelesli! Worsy tu so!“ Wole hacz pryedy hichcche zofasche nektu wojsto, kotrež Rhorla Wulki nawjedowasche; a ja — dofelz tola sam njepshczelja stajicz njemozach — czehnjach i nimi. Wobroczo hrabjei a Lipskej khribjet, sabnych faru, dokhodn, kwap, samu Silzu, kmój zyly raj, na kotryz besh stajnje myslil. Tak besh nektu sako sbozownje

kandidata, i prisdneju moshnju, khudofski hacz zykwinfska mysch; njewjedzjach prawje, schto je piches bitwu pola Jenu wjazn shubil, hacz Bramhorski kral abo ja.

„Sabudu swoje njesboze a du i wami“, prajach t swojemu pscheczelej, „a proschu waf, so byschcche mje ziweho domoj dowjedli.“ — „Tak je prawje! Słe go wam njepodnize pola naf. Wschaf mam hichcche malu kompaniju dobrnych, smuziwnych wojakow, kotrjz go žaneho franzowskeho njewoczinka njesboja. Sdy bych tola hichcche kanonu mel, wopravdze go njesnych tsjoch regimentow tajkich njeskafnikow bojal. Pschecze, knjeze, wustwoli waf sa predarja swojeho polka. — We wulkej czrijodze druhich ludzi czehnjach sa wojakami a sefnach borsy marketendarfu, kotraz na wychkow jara kwarjesche, so so i 200 000 wojakami tola hichcche wot Napoleona go sbicz dali. Sa njemozach t temu wjele prajicz, dofelz i tajkim wulkim wojstom bitwu shubicz, to drje bych stoncznje tez dokonjal.“

Schtyri dny beshu saskhe. Mjejachny 200 wojakow, pschitymi samo dweju dragunaryow a schtyrojch trompejarjow. Dawno besh spofnal, so chynsche moj wyschf wazne wedy wumjescz. Wjedzor beshce go pschiblizil, duz sawola mje Rhorla Wulki t kebi. „Knjeze“, praji, „jeno we wojnje moze wojak swoje sboze czinicz. Wofom let hižo bym lieutenant, mam to wopravdze byte; nektu abo nehdy dyrbyu go t generalej pschehnjcz. Nadzijam go, so pryedy hacz t Wodrie donidzemy, wojsto dweju tyhaz wojakow nahromadzu. Radzi go mi to, njepshczeczelej hižo khetro schtodzicz, a wshelake klawne skutki wumjescz. Tuto swoje straschne wojsto stoncznje naschemu kralej pschijwedu. Hižo widzu, kaf go wón mi a wam se kshlojtmaj woczkomaj dzafuje a kaf lieutenanta sa generala pomjenuje.“ „Knjeze“, dzeschce dale, „dawno bym pntnyl, so predarstwo prawe pomolanie sa waf njeje. Budzech wojak, moj generaladutant! Mozu Waf derje trjebacz. Dam wam nablownik, modru wojerfku drastu, mjecz a konja.“ — Strozich go jatrafchne pschi tajkich klawach pomyschlizy kebi na swoju lubu Silzu. Tola schto kebi chynch. Na drubi dzen hižo bedzjach na konju i mjeczom sehhravajo. Ale besh wofamknyl, so nihcho sranicz njecham. Moj nowy general sawola zyle wojsto hromadu, wustwoli kebi nowych wyschlow a podwyschlow a dzerezsche prenju sahorzazu recz t swojemu wojstwu. „Bratsja“, dzeschce, „bym wstwy, so bym powolani, bramhorske mjeno sako t czesczi pschinjescz. Wem, so naf wshchch duch naschich wullich, moznych a klawnyh wotzow napjelnja. Zyly nasch kraj woczafuje wot naf pomoz a wumozjenje. Schtoz chze kwernje wojujo sa krala a kraj khroble se mnu hicz, hdzech tez by do kmjercze schlo, sawolaj se mnu: „Smjercz abo dobycz!““ Wschitzn wofachu jahorjeni: „Smjercz abo dobycz!“ a wofachu kebi to klawo ja parolu. Tez marketenderfa be pschi tutym waznym wustupje. Be na jeje wobliczu widzech, kaf jara ju horjesche, so go tajka wazna woz bjes jeje dowolenja wofamkny. Sa to dyrbjesche go nekt nad Rhorlu Wulkim mjeczicz. Na druge ranje czehnjachny njedalofu Potsdama (Wofstupu). Rhorla kroczesche i njewuprajnej majestofczu i predka kaf kral; ja jechach porno jemu na kuchim, kofczatym brunaczu, ledma go nam nim sdzerzo. Pschiindzechny t rozpuzczam. Na lewizywjedzesche scherofa droha do Barlina, na prawizy wulki pucz do Frankfurtu — sa naf pucz t czesczi a klawje. Moj — ja a moj imperator — njewobmnyfło go ani wofomik czehnjachmoj jako khrobłaj wojakaj t prawizy sczechku khwalby a czescze. Naju wojsto, go rosumi, czehnjeschce sa namaj. Jako tez na pohledku marketenderfa t rozpucczej pschiindze, wustwoli kebi wona scherofu drohu do Barlina. Ledma pak pohledni wojak wuhlada, so wulka piwowa czwiza do Barlina puczujje, go tez won hnydom wroczzi sabnyfchi czescz a klawne mjeno. Szuhod storczi sradzu kuhoda, a kaf smwuchu go jedny po druhim wroczzo na scherofu drohu do Barlina, pivalaczni wschitzn nozkujo sady piwoweje czwizy. Nasch imperator jenož, widzo hižo lawrijenzny wofolo swojeyu stoncznju, a ja, polny sradny wo lubu Silzu, a naschi tjo trompejarjo pryedy naf, czehnjachny jeniczzy khroble do predka. Rhorla runje nasche wojsto khwalesche, so be go kaf lohzy jahoricz dalo t bedzenju sa wotzny lud a kraj, swolnimje sa nim kroczo t kmjerczi abo t dobyczu, a dofelz chynsche nektre pschipsnawaze klawo t njemu reczech, wobroczi go. Duž wuhlada, so so jecho wschitzn wot naj-wyschschcho wyschfa do najnizschcho pschfka pscheradzili a wopushczili. Haj, widzesche, so zyla klawna armeja sady lubowaneje czwizy czehnje, na kotrejz bedzo marketenderfa jako generalowa jechasche a rozkafowasche.

(Wofraczowanie.)

Ty dyrbišch nana a maczej czeščicj.

Schtóž tu czeščicj macz a nana,
Tón je Bohu spodobny;
Dónicj šo temu hańba žana
Nješmė jeho žiwe dny;
Bóh je šlubil dobroczimny,
So tón budze dolho žiwy
Šhodžicj tudny na semi
W lutej Božej lubošczi.

Schtó nam daty je ja nana?
Daty našchej lubošczi?
Schtó je macz nam lubowana,
Kotraž bydli mjes nami?
Narod lubny šerbski šamny
Sa šwojeho nana mamny,
Šserbska rěcz je našcha macz,
Dyrbi to tež sawostacz.

Schtóž nam druhe je wot Boha,
To tež šebi šhowajmy!
Něcz nam našcha wostań droha,
Doniž tudny žiwi šmy!
Pravo našche je wot njeho,
Duž šo dđeržmy šwėru jeho!
Nichtó nješmė nam jo wjacj,
Bóh šam chze nam ja to štacj!

Bychmy my džě hódni byli
Wótzow našchich šastarskich,
Šdnyž jich š czašom šabycz chžyli,
Š myšlow našchich pušchecjicj jich?
Stali šu we horžnych bitwach,
Bědžili šo we modlitwach.
Popjel wótzow czeščimny,
Šdnyž jich šwėrne džěczi šmy.

Czeščimny dha šej macz a nana,
Kaž šo Bohu spodoba!
Kroczel našcha žohnowana
Budze tak hač do kónza.
Šwět njech dale prawo šchimi,
Bycz my mamny dolho žiwi,
Boži šlub nam daty je,
Wón tež štejo wostanje.

Hinašche dyrbi bycz.

„Ničo šo wjazny radžicj njecha! Hinaš dyrbi bycz!“ tak šo se wšchěch šotow wola.

„Hinaš dyrbi bycz“, praji džělaczej. „Pjenježnizy naš wuzhaja a my hłodu wumrjemny.“

„Hinaš dyrbi bycz“, praji pjenježnizy, „našche pjenješny nam wjazny došč danje njenješny a wudawšom bywa pšchezo wjazny.“

„Hinaš dyrbi bycz“, rjetnje hospoša, kotraž ma šo ja žyle hospodarištwo štaracz, hdyž muž šwoju šašlužbu w šorcžmach pšchepije.

„Hinaš dyrbi bycz!“ W tym šu wšchitžny ludžo pšches jene: Džělaczerjo, bohaczi a šhudzi, šozialdemokratojo a republikanarjo, wėrjazny a njewėrjazny, štari a mlodži. A woni maja prawo. Wopravodže, hinaš dyrbi bycz.

Alle šchto je, šchtož dyrbi hinaš bycz? W tym šu malo pšches jene. „Bohaczi šu wina“, czi jeni wolaža. — „To je wina wšch-nošcze“, praji drusy. — „Mužoj šu to šawinowali!“ — „Ně, žony!“ — „Wjele šorcžmow je na tym wina.“ — To je wina teho a teho. — Kóždy winu pola tnych pyta, kotsiž šu jemu je šadžewšom a mjes tym šo šebi wobštorženja mjes woczi mjetaja, bywaja wobštejnoščez pšchězny hubjenšche.

To škorža, šo jim pjenješny pobrachuja — a kóždy kuri, pije a cžini njenušne wudawki. To škorža na hubjene cžazy — a pšchi tym šwój cžaz pšchecžinja w šorcžmach a na hašach. To škorža na pobrachowaze šwójšne žiwjenje — a tola ženje domach nješku. To škorža na drohu draštu — a šo tola hańbuja w jednorej, štarišchej draščez šhodžicj. To škorža na wjele towarštwu a šwješe-

lenja — a tola na kóždy šwjedžen bėhaja. To škorža na škaženošč młodoščez a dawaja šami w šlowje a šhodženju hubjeny pšchiklad.

Sawěščez, hinaš dyrbi bycz!

Alle „šchto“ dha? Wěšch ty šchto dyrbi hinaš bycz? Niž to šwontowne, ale to šnutštowne. To njeje cžłowšti porjad, ale cžłowješ. Woni nješku czi drusy, ludžo, šwět, ale ty a ja. To njeje twoje pomolanje, twój wobšhad, twoja šwójba, ale najprjedy twoja wutroba, kotraž dyrbi hinašcha bycz.

Tajke myšle pšchidžechu šmėrnemu mješczanej maleho mještacžka, w kotrymž bėšche wulki njemėr mjes wobydlerjemi našta. Duž šo na njeho wobroczi a šo jeho š štrutym šynšom woprašča: „Šcže wy tež powróczenje?“ — „Wěščez, mój pšchecželo.“ — „Dajcz mi ruku, Wy šcže šchwarny muž.“ — „Šomalku,“ wotmolwi tón drugi, „wostajcz mi najprjedy šhwile šo wuprajicj. Wny trejebamy dokladne powróczenje a pšchemėnjenje, dokelž šu našche wutrobny hač na šorjeń škažene. Pšchi tym nješmjemny šu šomdžicj a Wy kaž ja mamoj tu pšchiklušnošč, tej šchłodže wotpomhacz. Šdnyž to kóždy po namaj cžini, budze kóždy špokojom a žadny wjazny škoržicj njebudze. Alle bjes tuteho pšchetworjenja bychu wšchitke druhe pšchemėnjenja bjes wužitka byle, dokelž šchłodu ja šorjeń nje-pšchimnu.“ — Wy macze pšchi šamny prawo,“ praji tón drugi, kiž šo tej rěczi džiwajšche, štrawješche pšchecželnje a woteńdže.

Šlowonarod jenotliwego cžłowjeka pšches ewangelij je jenicžki mójny jałožk powšchitkowneho towaršchneho wobnowjenja, jenicžke žórlo praweho šboža ša jenotliwego, ša šwójšbu, ša cžłowške towarštwo. Šrěšchni, kajžnyž šmy my wot pšchinarodženja, nješmani, šo šamnych wobnowicj, dyrbjeli chžycz druhich pšchemėnicj a pšchemėnicj mój? Ně, my chžemy š tym šapoczecj, šo my Boha pšchymny, wón chžyl našche wutrobny pšchetworicj a w naš tón džiw škutkowacz, kotryž my nowy narod mjenujemy. A hdyž je šo to štało, potom mójžemy na šbožu druhich džělacj. Wšchitko dobre, šchtož je šchecžicžianštwo do šwėta pšchinješlo, wulhadža se šwjatocžez Šesom Šhryšta. Wón je nam pšchiklad wostajil, w kotrymž je wón šam tajki, kajlichž chze naš wón mēcž. A runje š tym je nam wadžnu wucžbu šawostajil: budž tež ty tajki, kajlichž chžezch druhich mēcž. Našcha pšchiklušnošč nětko je, po pšchikladže šwjateho Šesufa žiwy bycz a druhim pšchiklad nušneho pšchetworjenja dacz.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Š rošprawje wo rjanym Gustav-Šdolškim šwjedženju w Budyšchinje ma šo hišchczez dodacz, šo šu našche šerbske wošadny šwój wulki dar wot 1000 hr. š tym poštajenjom pšchepodale, šo maja šo Šulowškim ewangelštim pšchipošacz k štwarjenju ewangelškeje šapalki. Š štwarom šo w bližichim cžazy šapocznje, dokelž je mještno ša šapalku hižo šupjene.

— Pšchichodnu šrjedu šmėje šo pod wjedženjom šujesa wšchšcheho žyršwiniškeho radžicžela Šeiera šonferenza lužiškich duchownych w Budyšchinje.

— Šulke rošhorjenje je šbudžilo, šo je šo wšchšch mariny, Šülšner, kotryž bė w Ššenje dobrowólnika, pšchod nim cžětažeho, dokelž bėšche jemu porokował, šo jeho štrawil njeje, š šteškom šakol, wot wšchšcheho woješškeho šuda jenož k štwjerdžijuje na 2 lěcz šašudžil, hdyž bėšche jeho přeni šud š najmješšcha k jaštwu na 4 lěta šašudžil. Š tym je woješški šud šašo nowy wolij do wšomjenja šozialdemokratije nuts lał a hdy by šo tónle nješwšumliwy wušud do šhěžorštwownych wólbow štał, by wěščez hišchczez něšchto milijonow šozialdemokratiškich hłošow wjazny bylo. Młodny pachol, kiž chze to ša woješštu cžezcz wudacz, dla cžezczelakomnoščez wojała moricj, njeje ničo druhe hač mordar a jako tajki ma šo šudžicj. Šdnyž pał nješnicžomne šadžerženje tajkeho cžłowjeka hišchczez pšches šahodne wušudjenje woješškeho šuda šwoje wobšruczenje doštanje, šchto mójze šo potom džiwacz, hdyž nješpokojnošč w ludu pšchibjera. W našchim cžazy je wošebje nušne, tajke njedoštatki wotwobrocžicj, šo njebychmy wodu leli na šozialdemokratiški mlyn.

— Šamž je cžěžlo ššhoril a je šnano hižo njebohi, hdyž tole šopjeno do rukow cžitarjom dónđze. Šětarjo drje wšchitko špytaža, ale najšerje budža pošpyty podarmo, dokelž šamž pšchi šwojich wšchšch lětach pomału šlabnje, kaž w šańđženym lěcz našch šral Šlbert. Wone wšchšch šu cžłowštej wėdomoščzi mješny štajene, hdyž Bóh to šwoje praji: „Tak daloko a niž dale!“

— Našch lubowany šhěžor, kaž kóžde lěto, k šwojemu wocžerštwjenju w polnóžnym morju pucžuje. Bóh pšchemodž jeho šašo cžičeho a štraweho domoj!